

strikovým soudem finanční prokuratury sídla společnosti (odst. 3). Finanční prokuratura může rekurem odporovat, že zápis byl povolen (odst. 4.).

Dosah tohoto paragrafu byl původně sporný.

Byl zejména zastáván názor, že poslední odstavec jest zcela samostatný, na předchozím, třetím, odstavci nezávislý a že tedy finanční prokuratura přísluší právo rekursu ve všech případech porušení práva nutně všíciho.

Naproti tomu byla zase zdůrazňována spojitost odstavce třetího a čtvrtého, a rekursní právo finanční prokuratury obmezováno na usnesení vydaná podle § 9, 51, 53, a 56 tohoto zákona, při čemž za jediný rekursní důvod prohlásován nedostatek notářského osvědčení (§ 43 zák.) neb porušením předpisu § 4 zákona (§ 87 zák.). (Srovn. Komentář Bily-Nesývacek k zák. o společnosti s ruč. obmezeným § 43.)

Tato kontroverze pozbyla částečně významu za platnosti zákona z 30. června 1921 č. 257 sb. z. a n., jímž (§ 1) bylo státním úřadům zastupcům propůjčeno právo rekursu do všech usnesení, tykajících se rejstříkových zápisů a v § 4 nad to zdůrazněno, že právo rekursu propůjčeno státnímu úřadu zastupcům § 102 odst. 4 zák. ze 6. března 1906 č. 58 r. z. a zákonem z 15. dubna 1920 č. 271 sb. z. a n. přísluší mu i mimo případy § 43 a 87 zák. č. 58/1906.

Tento zákon byl však zrušen zákonem ze 29. dubna 1927 č. 64 sb. z. a n., který zachoval státním úřadům zastupcům právo k podání opravných prostředků ve věcech firemních při zápisech do obchodního rejstříku jen v případech stanovených v zákoně z 6. března 1906 č. 58 r. z. a v zákoně z 15. dubna 1920 č. 271 sb. z. a n., dodávaje v § 3 zase, že právo rekursu propůjčeno státnímu úřadu zastupcům § 102 odst. 4 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 r. z. a zákonem z 15. dubna 1920 č. 271 sb. z. a n. přísluší mu i mimo případy § 43 a 87 zákona č. 58/1906.

Podle zprávy ústavoprávního výboru o vládním návrhu zákona o opravných prostředcích státních úřadů zastupců ve věcech firemních (tisk 3 a 250), mely být § 3 zák. č. 64/1927 odstraněny pochybnosti o dosahu výkladu § 102 odst. 4 zák. č. 58/1906 (č. 271/1920). Proto byl pojat do původní osnovy další § jako § 3, jenž reší autenticky kontroverzi v teorii i praxi svého času vzniklou, zdali právo rekursu podle § 102 zák. č. 58/1906 státnímu úřadu zastupcům úřadu přísluší jen za předpokladu § 43 a 87 téhož zákona, či v úhbec vedle intence zákonodárce a rozhodnutí nejvyššího soudu ve smyslu posledním.

Za platného nyní práva nutno tedy mít za to, že finanční prokuratura přísluší právo rekursu jen v případech § 102 zákona č. 58/1906 (a zákona č. 271/1920), to jest jen proti usnesením, jimiž byl povolen zápis podle opovědi předepsané v §§ 9, 51, 53, 56 a 107 bez ohledu na to, zda ustanovením byly porušeny právě předpisy, o nichž se zmiňují §§ 43 a 87, že však v ostatních případech rekursní právo finanční prokuratury je vyloučeno.

Že nemělo být státním zastupcům úřadům novým zákonem přiznáno právo k rekursu proti všem usnesením rejstříkového soudu vydaným v rejstříkových věcech společností s ruč. obmezeným, plyne z doslovu zákona, který mluví o právu rekursu propůjčeném § 102 odst. 4, který je ve spojitosti s odstavcem třetím, jež nový zákon ani nezrušuje ani nemění a jenž nebyl zrušen neb změněn ani zákonem čís. 257/1921. Nerozšířil tudíž zákon právo rekursu finanční prokuratury nad míru vytyčenou v odst. 3 a 4 § 162, nýbrž vytyčuje jen, že v tomto rozsahu zůstává rekursní právo neobmezeno, totiž že není vázáno jen na porušení zásad vyslovených v §§ 43 a 87 zák. č. 58/1906.

Že tomu tak, plyne zejména též ze srovnání § 4 zrušeného již zákona č. 257/1921 a důvodové zprávy ústavoprávního výboru (tisk 523) a § 3 nového zákona č. 64/1927 a důvodové zprávy téhož výboru k němu (tisk 250), jež v podstatě úplně souhlasí. Kdyby byl měl § 4 prvního zákona mít smysl, že státnímu zastupcům úřadům přísluší právo rekursu neobmezeně ve všech případech zápisů tykajících se společností s ruč. obm., byl by býval vzhledem k všeobecnému předpisu § 1 téhož zákona zbytečný.

Napadené usnesení rejstříkového soudu nelze zařadit mezi ona, která má na zřeteli § 102 uvedeného zákona, nepřisloužela tudíž finanční prokuraturě proti němu stížnost a měla být pro nedostatek legitimace stěžovatelky odmítnuta. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

—r.

Společnost s ručením obmezeným musí při zápisu svém vykázati souhlas opovězeného předmětu podniku s opovědí u živnostenského úřadu předložením živnostenského listu. (Rozhodnutí nejvyššího soudu z 12. září 1930 R I 650/30. Vrch. ní soud v Praze R IV 355/30. Krajský soud v Litoměřicích z 6. června 1930 Firm 2897/30.)

Opověď k zápisu do obchodního rejstříku byla společností s r. obm. vrácena k předložení průkazu živnostenského oprávnění k výrobě kosmetických prostředků jako předmětu svého podnikání.

Stížností nebylo soudem rekursním vyhověno z těchto důvodů:

V zájmu důvěry v obchodní rejstřík jest po rozumu čl. 15 a násl. obch. zák. třeba, aby i ten zápis obchodního rejstříku, který se tyká předmětu podnikání a jeho rozsahu, odpovídal pravdě, čemž by ovšem nebylo, neprovozovala-li by stěžovatelka a nebyla-li by die předpisu živnostenského řádu oprávněna provozovati živnost v tom rozsahu, jak je v obchodním rejstříku vyznačeno.

Předmět závodu musí být v souhlasu s opovězeným ku živnostenskému úřadu předmětem podnikání a musí opověď i v tomto směru odpovídati zásadě pravdivosti obchodní rejstřík ovládající, a právem proto žádal rejstříkový soud, aby prokázán byl souhlas opovězeného předmětu podniku s opovědí u živnostenského úřadu učiněnou.

Nejvyšší soud dovolací stížností nevyhověl. Odůvodnění: Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy a není ani stizeno zmatečností.

Dovolací stížnost není tudíž v § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 r. z. opodstatněna.

Dodati jest ještě, že nejde o otázku, čeho třeba ke vzniku společnosti s ručením obmezeným (§ 2 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 r. z.), pokud se týče co jest podmínkou jejího zápisu do obchodního rejstříku (§ 3 téhož zákona), nýbrž o to, aby se předmět podniku, který má být podle společenské smlouvy provozován, kryl s provozem živnosti, kterou jest opověděti živnostenskému úřadu a na kterou byl vydán živnostenský list.

Na rejstříkovém soudě jest, aby i v tomto směru dbal pravdivosti rejstříkového zápisu.

—r.

Věstník Spolku čsl. kandidátů notářství.

Změna spolkové místnosti.

Počínaje dnem 8. listopadu t. r. konají se pravidelné čtrnáctidenní schůze výborové v kavárně Louvre v Praze II., Národní tř. č. 20, v I. posch., klubovna I., vždy o 7. hod. več.

Počínaje měsícem prosincem t. r., konají se opět pravidelné schůze vždy každou první a třetí sobotu v měsíci. Zve-me srdečně všechny pražské i mimopražské kolegy, aby se těchto schůzí v nejhojnějším počtu zúčastnili.

Účast Spolku na III. právnickém sjezdu v Bratislavě.

Sjezdu zúčastnil se Spolek čsl. kandidátů notářství delegátem, jímž designován výborem jednatelem Spolku kol. Dr. Ferd. Vojtík, který zúčastnil se v této funkci i mimořádné valné hromady Spolku notářů čsl., která se konala v rámci sjezdových slavností dne 13. října t. r. v Bratislavě. Ve výborové schůzi dne 18. října t. r. přednesl kolega Dr. Vojtík obšírný referát o průběhu sjezdu.

Z E D N E

Dne 30. října t. r. zemřel Dr. Jaromír Stoklasa, notář v Opavě a prezident tamější komory ve stáří 76 roků. Zastával úřad prezidenta nepřetržitě po 19 let. Od roku 1888 zastával vzorně úřad notářský ke cti našeho stavu a celý život věnoval práci pro blaho a zdar stavu notářského. Obyvatelstvo opavské velice si jeho osoby vážilo, neboť byl jemu svědomitým rádcem ve všech právních záležitostech. Stav notářský zachová mu povždy čestnou a vděčnou paměť.

Pensijní Spolek rakouských notářů ve Vídni. Sděluje se nám, že pan Dr. Karel Pergler, poslanec v Praze uvolil se